

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/203/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214433
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312214433.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06. marca 2015, č. k. 12C/172/2012 - 130, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť titulom majetkovej ujmy sumu 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 553, 20 eur, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, keďže nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu na zmenu exekútora. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 101 ods. 1, 2, § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 1 písm. d), § 9, § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 44 ods. 6, § 238 zák. č. 233/1995 (bez uvedenia zbierky zákonov) o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov a vecne tým, že nakoľko v prejednávanom prípade ide o konanie, ktoré bolo začaté pred 01.09.2005, nebol súd povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora, tak ako to tvrdil žalobca a preto nesprávny úradný postup nie je v tomto prípade založený na porušení ustanovenia Exekučného poriadku a zároveň tým, že žalobca nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Uviedol, že by mohol uvažovať iba s alternatívou posúdenia postupu súdu z hľadiska zbytočných prietahov a ak by aj posúdil postup súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora ako konanie so zbytočnými prietahmi, čiže nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody, by nebol ani v tomto prípade dôvodný. Poukázal na skutočnosť, že žalobca si uplatnil majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, avšak takto vyčíslená škoda nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu, keďže aj v prípade zmeny súdneho exekútora by žalobcovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok, aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému s tým, že ani ostatná škoda, ktorú žalobca vyčísľil za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady, jednak neboli v konaní preukázané, nakoľko súčasťou súdneho exekučného spisu nie sú žiadne urgencie ani iná komunikácia žalobcu a jednak ani v tomto prípade žalobca príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou a postupom súdu, nepreukázal. Uviedol, že k zmenšeniu majetku žalobcu, ani k vynaloženiu iných

nákladov, ktoré by nemusel znášať aj v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote, nedošlo. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že postupom súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, či riziku insolventnosti povinného, nakoľko exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie, pričom v danom prípade súd neodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky žalobcu a zmena exekútora neovplyvnila ani účel konania, ani nemala bezprostredný vplyv na povinného. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 3Cdo 32/2007, v ktorom konštatoval, že nerozhodnutie o zmene exekútora v primeranej lehote môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré by bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené iba týmto postupom a ak by aj súd nerozhodol o návrhu žalobcu na zmenu exekútora v primeranej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti, bez ďalšieho, zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia, a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka konania. Zamietnutie žaloby v časti uplatneného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy odôvodnil vecne tým, že žalobca nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by vznik nemajetkovej ujmy preukázal a zároveň tým, že príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanou nemajetkovou ujmu, ktorá mu údajne vznikla a postupom súdu pri zmene exekútora neexistuje. Poukázal na skutočnosť, že vznik zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, ktorá predstavuje zásah do inej, ako majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povest', doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod., pričom zákon pri určení výšky nemajetkovej ujmy neustanovuje žiadne kritériá a tým ponecháva voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Uviedol, že aby úvahy súdu neboli ponechané na jeho ľubovôľu, musia vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave nebol vypracovaný na danú prejednávajúcu vec a jedná sa len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam, na jeho závery neprihliadal. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že úspešnému žalovanému v konaní náhradu trov nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhliadol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012 - 24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom

konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitráry zrušiť. S poukazom na čl. 6 Dohovoru (bez uvedenia úplného názvu) a Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zdôraznil, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené, nakoľko z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikli. V tejto súvislosti namietal nesúlad právnych záverov súdu s vykonanými skutkovými zisteniami, na základe čoho treba považovať napadnuté rozhodnutie za rozporné s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 19. júna 2008. Zároveň poznamenal, že so zreteľom na jedinečnosť skutkového základu v tomto konaní, súd odôvodnil svoje rozhodnutie dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v prípade iných rozhodnutí s rovnakými účastníkmi konania, neprihliadajúc na rozdielnosť ich skutkového základu. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dĺžník) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dĺžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého

posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátill iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Uviedol, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prietrahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejednanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmov analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali. V závere odvolania žalobca podotýka, že súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke, týkajúcej sa porušenia práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. júna 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec

právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Nebolo možné sa stotožniť s námietkou žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 24. októbra 2012, č. k. 2NcC/332/2012 - 16 rozhodol tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčení s tým, že odvolaciemu súdu je už z jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti známe, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach pre nedostatok svoje právomoci odmietal (napr. v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 92/2013, I. ÚS 293/2013, I. ÚS 355/2013, I. ÚS 264/2013, II. ÚS 392/2012, II. ÚS 460/2013, IV. ÚS 345/2013, IV. ÚS 346/2013, IV. ÚS 360/2013, IV. ÚS 518/2013 a ďalších), pričom z odôvodnenia uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že argumentácia žalobcu ako sťažovateľa v podaných sťažnostiach je totožná s jeho argumentáciou použitou v stovkách sťažnostiach, ktorými sa Ústavný súd už zaoberal a v ktorých žalobca (sťažovateľ) atakoval právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených žalobcom v prvostupňových konaniach, s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi sú dôvody odmietnutia jeho sťažností v obdobných prípadoch, ako i ustálený právny názor Ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí, známe. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zároveň uviedol, že Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 Ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup vylučuje princíp subsidiarity právomoci Ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy a § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov. V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje "iný súd", a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa/žalobcu.

Odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že žalobcovi, namietajúceho, že v posudzovanej veci rozhodol nezákonný sudca musí byť jednoznačne známe, že o jeho ústavnej sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. októbra 2012, sp. zn. 2NcC/332/2012 rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 16. apríla 2014 (11 mesiacov pred vyhlásením napadnutého rozsudku), sp. zn. IV. ÚS 247/2014 - 11 tak, že jeho sťažnosť odmietol.

Právne bezvýznamným je tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko súd prvého stupňa v danej právnej veci nariadil

pojednávaniu na deň 09. 04. 2014 (elektronickým podaním zo dňa 07. 04. 2014 právny zástupca žalobcu doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania spojený s návrhom na prerušenie konania spolu s ústavnými sťažnosťami) a dňa 23. 02. 2015 oznámil, že dňa 06. 03. 2015 sa podľa § 156 ods. 3 O. s. p. uskutoční verejné vyhlásenie rozsudku.

Súd prvého stupňa dospel k správneému záveru, keď na závery znaleckého posudku zo dňa 17.01.2014, č. 1/2014, vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity na posúdenie činnosti a ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok žalobcu ako aj činnosti, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky neprihliadal, keď tieto rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli resp. nerozhodli o návrhu na zmenu exekútora, nakoľko znalecký ústav sa nezaoberal majetkovou škodou, vzniknutou žalobcovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, keďže posudok nebol vypracovaný na danú prejednávanú vec a nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne žalobcovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť, čím vykazuje znaky iba všeobecného znaleckého posudku.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované a preto je námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku absolútne neopodstatnená.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o ústavnej sťažnosti, nakoľko uniklo zrejme pozornosti žalobcu, že o tomto návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením zo dňa 09. apríla 2014, č. k. 12C/172/2012-69 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol a uvedené rozhodnutie nadobudlo dňa 26. 11. 2014 právoplatnosť.

Tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, že povinnosťou prvostupňového súdu bolo vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko sa žalovaný k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadril, svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 25. 03. 2014 (viď č. I. 50 spisu) prevzal právny zástupca žalobcu nielen predvolanie na pojednávanie (na deň 09. 04. 2014), ale zároveň mu bolo doručené aj vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 14. 03. 2014 žalovaný doručil prvostupňovému súdu.

Súd prvého stupňa zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. popri podmienke nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trov nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.